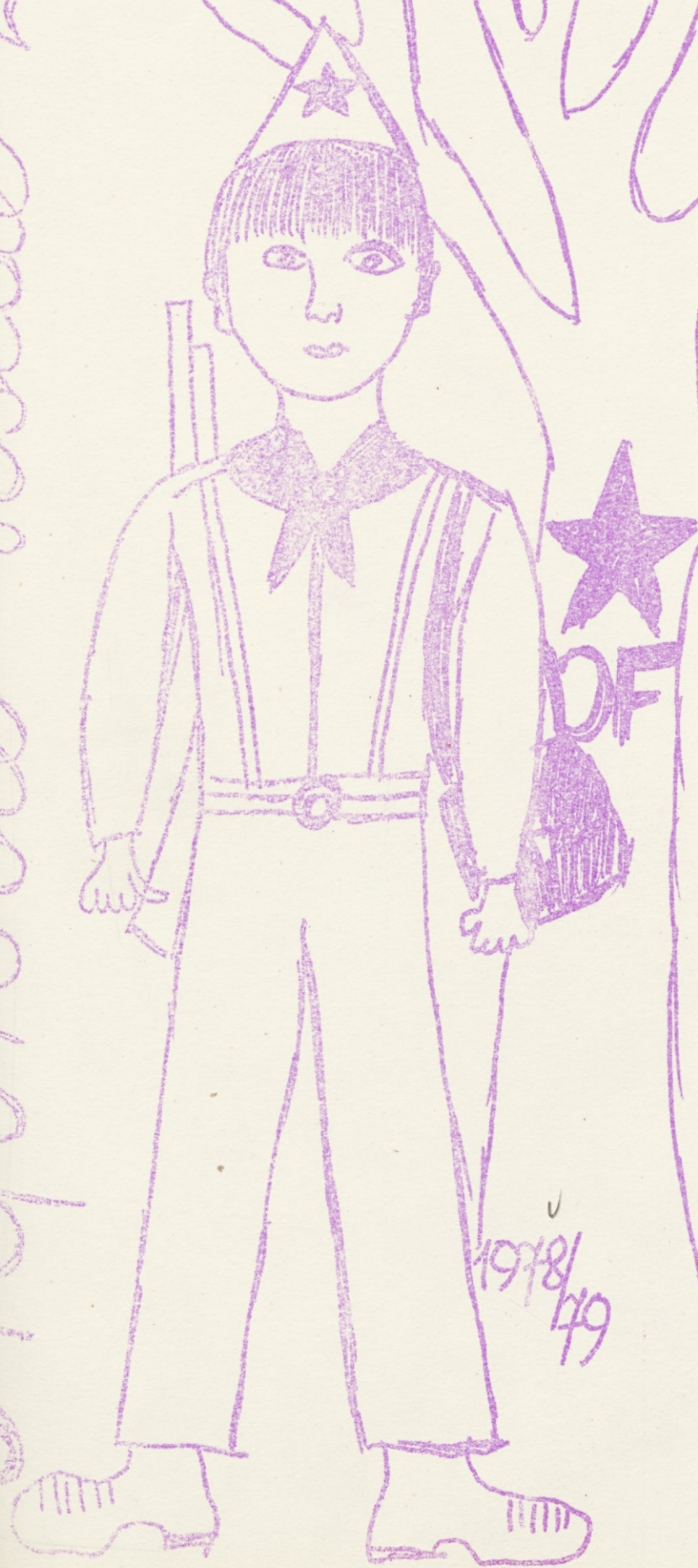

represent the school

1978/79

KAJ JE DOMOVINA

avtor: ...

Domovina je kot naša sveta mati.

T I T O :

Miro Breznikar

TREBA JE DELATI TAKO, pošta, pravje in
KOT DA BO VEDNO MIR, in Mira Ruselj
A BITI PRIPRAVLJEN,
KOT DA BO ŽE JUTRI pateljica.
VOJNA! Jose Brezar

Domovina je, napa, ki zame skrbi in je
ne bom nikoli zapustila.

Jozica Rošina

Domovina je vse, kar vidim: gore, polja,
travniki in dom.

Bojca Peterlin

Domovina je mir.

Bojca Starič

Domovina je mama, ki skrbi zate, oče, ki

DA, NAJPREJ JE POTREBNA LJUBEZEN, KOT
KI JE VSAKO URO PRIPRAVLJENA
VZDIGNITI ROKO V BRAN,
NATO ŠELE PRIDE TA DO VELJAVE
RAZSODNA MISEL IN OROŽJE.

Domovina ni rojena ljubezen.

Ciril Kosmač

Jose Breznikar

Domovina je svoboda in mir.

Franci Egona

Domovina je svoboda.

Halči Egona

Domovina je velika hiša, ki je najlepša,
v njej pa so skrčeni pošteni ljudje -
jugoslovani.

Mateja Zupca

K A J J E D O M O V I N A

Četrty razred:

Domovina je kot naša zlata mama.

Domovina mi pomeni Miro Breznikar

Domovina je svoboda, lepota, zdravje in veselje. Marjan Golob in Anka Rugelj

Domovina je naša prijateljica.

Jože Brerar

Domovina je mama, ki zame skrbi in je ne bom nikoli zapustila.

Jožica Možina

Domovina je vse, kar vidim: gore, polja, travniki in dom. Mojca Peterlin

Domovina je mir. Bojan Starič

Domovina je mama, ki skrbi zate, ata, ki te ima rad, sreča, ki te toplo ovije kot sončni žarek, domovina je travnik s cvetjem, metulji, pikapolonicami...

Metka Šiško

Domovina mi pomeni ljubezen.

Jože Škarja

Domovina je svoboda in mir.

Franci Zgonc

Domovina je svoboda. Malči Zgonc

Domovina je velika hiša, ki je najlepša, v njej pa so združeni pošteni ljudje - Jugoslovani. Tadeja Zupan

K A J M I P O M E N I
D O M O V I N A

Domovina mi pomeni mir. Jože Brčar

Domovina mi pomeni zlato svobodo.
Miro Breznikar

Domovina mi pomeni, da smo svobodni.
Robi Grozde

Domovina mi pomeni velik svoboden
svet, ki ne bo nikoli več suženj.
Jožica Možina

Da smo svobodni in prijatelji med
seboj. Anka Rugelj

Domovina mi pomeni mamo, ki skrbi zame,
srečo, mir, zadovoljstvo, ptička, ki poje
v polju, rožo, ki cvete. Metka Šiško

Domovina mi pomeni tisto, kar vidim
okrog sebe. Jože Škarja

Domovina mi pomeni, da smo v miru in
da lahko gremo, kamor hočemo.
Elči Zgonc

Domovina pomeni življenje.
Malči Zgonc

Domovina mi pomeni svobodo in srečo
ter prijateljstvo za vse ljudi.
Tadeja Zupan

Domovina mi pomeni največje bogastvo.
Renata Zago

D A N J L A

Kratice JLA pomeni: jugoslovanska ljud-
ska armada.

22. december je praznik naših vojakov.
Praznujejo ga vsi vojaki Jugoslavije.
Največja proslava je v Beogradu. Nanjo
pride večkrat tudi tovariš Tito. Takrat
prikažajo tudi vojaška vozila, letala,
tanke, topove in druge orožje.

Tudi pionirji pripravijo za ta praznik
proslavo. Takrat naj obiščejo tudi vo-

L J U D S K A O B R A M B A

299. člen USTAVE SR SLOVENIJE:

Nedotakljiva in neodtujljiva pravica in
dolžnost slovenskega naroda, italijanske
in madžarske narodnosti, delovnih ljudi
in občanov Socialistične republike Slo-
venije je varovati in braniti neodvis-
nost, suverenost, teritorialno neokrnje-
nost in z ustavo določeno družbeno ure-
ditev Socialistične republike Sloveni-
je in Socialistične federativne republi-
ke Jugoslavije.

D A N J L A

Kratica JLA pomeni: jugoslovanska ljudska armada.

22. december je praznik naših vojakov. Praznujejo ga vsi vojaki Jugoslavije. Največja proslava je v Beogradu. Nanjo pride večkrat tudi tovariš Tito. Takrat prikažejo tudi vojaška vozila, letala, tanke, topove in drugo orožje.

Tudi pionirji pripravimo za ta praznik proslavo. Takrat nas obišejo tudi vojaki. Pripovedujejo o življenju v JLA. To me zelo zanima.

Peter Haklič, 4. razred

J L A - N A Š A V A R N O S T

Med vojno je v naši domovini zrasla iz majhnih partizanskih skupin JLA. Sedaj v mirnem času je JLA vedno pripravljena na obrambo domovine, če bi jo napadel sovražnik.

Naša armada je sestavljena iz kopenskih, merskih in letalskih enot. Njen vrhovni poveljnik je tovariš Tito, ki si je nabral veliko izkušenj in jih sedaj prenaša na mlajše rodove.

Vsak zdrav fant mora za nekaj časa v JLA, da se izuri za obrambo domovine. Tudi jaz bom vojak.

Polde Koščak, 4. razred

M O J O Č K A

Moj očka je služil vojaški rok v Sarajevu. Povedal mi je, da se je uril v streljanju s topom.

Zdaj včasih raznaša pozive za vojaške vaje. Pozive mora raznašati ponoči. Vsako leto gre tudi on na vojaške vaje. Doma ima vojaško uniformo. Kdadar gre na vojaške vaje, jo obleče.

Marinka Škarja, 4. razred

Ko je fant star dvajset let, gre k vojakom. Tam se nauči ravnati z orožjem in še druge stvari, da bi znal braniti domovino, če bi bilo treba.

Moj ata je služil vojaški rok pri mornarici. Najprej je hodil šest mesecev v šolo, kjer se je naučil vse signale. Naslednjih osemnajst mesecev pa je bil signalist na torpednem čolnu. Sprejemal in oddajal je signale. S čolnom je preplul vse Jadransko morje. Večkrat mi pripoveduje o doživetjih na morju in o lepotah naše obale, otokov in polotokov. Tudi jaz bi rad postal mornar, da bi plul po morju.

Slavko Zihnerl, 4. razred

Moj oče je bil vojak kopenske vojske. Vojaški rok je služil eno leto in pol. Na dopust je prišel štirikrat. V prostem času je veliko bral. Doma so dobili njegovo fotografijo. Na hrbtno stran je napisal: vojak Stane. Ob vrnitvi je bil ves spremenjen. Imel je brčice in malo daljše lase. To mi je povedala mama.

Naši JLA želim, da bi jo še dolgo vodil naš voditelj tovariš Tito. M. Bedene, 4. r.

P R I V O J A K U

Ko je Marjan Tori prišel od vojakov iz Dervente, sem izvedela marsikaj o tem, kako preživijo fantje čas, ko služijo vojaški rok. Marjan je bil vojak 457 dni. Takole je pripovedoval, kako je te dni preživiljal:

"Ko pridejo novinci v vojašnico, dobijo obleko in drugo opremo in morajo k frizerju. Vojaki vstajajo ob petih, sledi postiljanje in umivanje, nato je zajtrk, po njem pa telovadba. Vsak dan imajo "politično nastavo". Sledijo "vežbe" do dveh. Te so lahko v naravi ali v določenih prostorih. Ob dveh je kosilo, po kosilu pa dve uri počitka. V času počitka so tudi različna športna tekmovanja: namizni tenis, nogomet, košarka, rokomet, nekateri pa šahirajo ali berejo. Posameznike, ki se dobro odrežejo v športu, pa nagradijo z nagradnim dopustom. Ne smejo pa imeti vojaki pri sebi igralnih kart. Po počitku sledijo popoldanske "vežbe". Zvečer gledajo vojaki televizijo ali pa se kako drugače zabavajo. Obvezno pa morajo gledati TV dnevnik. Ob devetih pa morajo biti v postelji. Skrbeti morajo tudi za osebno higieno. Tako poteka dan v vojašnici.

V soboto ali v nedeljo lahko dobijo vojaki dovoljenje za sprehod po mestu. Lahko imajo tudi svoj ansambel, ki skrbi za zabavo. Lahko se vključijo v delo raznih krožkov: ti so največkrat usmerjeni v šport, imajo pa tudi strelski in šahovski krožek. Nekateri vo-

jaki se zelo težko navadijo srbohrvatskega jezika.

Po treh tednih pa pride na vrsto svečana zaobljuba, po kateri šele dobi vojak orožje. Tej zaobljubi lahko prisostvujejo tudi vojakovi domači ali znanci. Znano je, da vojaki tudi stražijo. Straža traja dve uri. Bolj naporna je straža ponoči. Vojaki, ki stražijo na meji, imajo patrole; šest ur hodijo in nato šest ur počivajo. S seboj imajo moderno opremo, kot so telefon, nočni daljnogled. Če koga dobijo pri kaznivem dejanju, ga odvedejo pred vojno sodišče. Tudi vojaki lahko pridejo pred vojno sodišče, če zagrešijo kaznivo dejanje. Manjše prestopke pa kaznujejo na raportu. V dnevih, ko se jim izteka vojaški rok, pa so vojaki veseli, saj je vsak najraje doma, obenem pa jim ni žal za petnajst mesecev, saj se v času, ko služijo vojaški rok, naučijo mnogo veščin in tudi zanimivih dogodkov iz vojaških dni nikoli ne pozabijo.

Bernarda Lamovšek, 8. razred

Sosed je prišel jeseni od vojakov. Pri-povedoval mi je o življenju pri vojakih. Zvedela sem, da se fantje pri vojakih veliko naučijo. Spoznajo tudi veliko vrst orožja, s katerim je oborožena naša armada. Vojaki imajo tudi razna športna tekmovanja in kulturne prireditve. Ob praznikih imajo slovesnosti. Povedal mi je tudi, da smo lahko ponosni, ker imamo za voditelja tovariša Tita. Ta pogovor je bil zelo zanimiv.

Suzana Lokar, 4. razred

V nedeljo po 29. novembru sva šli s teto na obisk k bratrancu, ki služi vojaški rok v Celju.

Bratranec se je naju zelo razveselil. Vprašala sem ga, kako živi. Povedal mi je, da mora vstati že ob petih zjutraj. Najprej imajo jutranjo telovadbo, nato se umišjjo in zajtrkujejo. Po zajtrku imajo razne vaje in predavanja. Nato imajo kosilo, potem pa so nekaj časa prosti. Potem imajo razne športne igre in še kakšna predavanja.

Vojaško življenje je zelo pohvalil. Povedal je, da je rad vojak, ker sta mu vseč disciplina in red in tudi s hrano je zadovoljen.

Ko sva po dveh urah končali obisk pri vojaku, sva se z vlakom odpeljali proti domu.

Nataša Vidmar, 4. razred

R A D B I P O S T A L O F I C I R

Videl sem že veliko oficirjev. Oficir ima posebno obleko. Vojaki ga morajo ubogati na prvo besedo. Kdor ni poslužen, je kaznovan. Vojaki zjutraj vstanejo, pripravijo, imajo telovadbo in zajtrk. Potem pa gredo na vaje. Te vaje vodijo oficirji.

Oficirji so strogi, pošteni, pogumni in močni.

Tudi jaz bi rad postal oficir. Vendar pa se bom moral dobro učiti, kajti le dobre učence sprejmejo v šolo za oficirje.

Stane Jaki, 4. razred

N A V O J A Š K I H V A J A H

Pogovarjali sva se s tovarišem predmetnim učiteljem za zgodovino in zemljepis Mirom Zakškom, ki je rezervni oficir. V šoli je manjkal cel mesec, ker je šel v Pančevo na vojaške vaje.

"Zakaj ste sploh šli v Pančevo?"

"Šel sem na izpopolnjevanje. Bil sem komandir voda. V primeru vojne bi delal kot izvidnik."

"Kako je potekal vaš delovni dan?"

"Zjutraj je bilo vstajanje ob šestih. Potem je bil zajtrk. Kmalu se je začel pouk in je navadno trajal skoraj do štirinajste ure. Popoldne smo delali na terenu, kjer smo praktično delali tisto, kar smo se dopoldne naučili. Potem smo imeli obvezno učenje in večerjo. Po večerji smo bili prosti."

"Koliko vas je bilo iz Slovenije in koliko iz drugih republik?"

"Iz Slovenije sva bila dva, nekaj jih je bilo iz Bosne, največ jih je bilo iz Srbije in Hrvatske. Iz Črne gore in Makedonije ni bilo nobenega. Dva sta bila študenta, vsi ostali pa smo že končali šolanje."

"Ali ste imeli kaj prostega časa?"

"Imeli smo proste sobote in nedelje, tako da smo lahko šli tudi domov. Jaz sem šel enkrat. Šel sem tudi v Beograd, v kino, bral pa sem tudi knjige."

Tovariš nama je povedal, da je zvedel marsikaj zanimivega, saj se je treba tudi v pripravi na obrambo domovine stalno izpopolnjevati.

Č E B I B I L O T R E B A B R A N I T I D O M O V I N O

Prebrala sem že veliko knjig z vsebino iz NOB. Knjige opisujejo tudi pogumne kurirje, ki so v času, ko je divjala vojna, prenašali razna sporočila od ene čete do druge. Na poti jih je čakalopolno nevarnosti, zato so bili zelo oprezní. Velikokrat so rešili življenje ranjenega partizana, ki bi ga lahko sovražniki zadnji trenutek ujeli. Oni pa so ga odnesli v varno zavetje, ga zdravili in nato se je priključil četi.

Razmišljala sem, kako bi tudi jaz, če bi bila vojna, branila neodvisnost domovine. Že v mirnem času sodelujem kot kurirka, ko raznašam različna vabila na seje in sestanke, obvestila o volitvah, o cepljenju cicibanov, obvestila za vstop cicibanov v malo šolo in še kaj. Na naši šoli imamo kurirsko četo, v kateri so kurirji za posamezne vasi.

Že večkrat sem raznašala razna sporočila in jih bom še. Kot kurirka bi se lahko vključila za svoboditev domovine.

Jaz in vsi drugi - posebno otroci - se vojne zelo bojimo in si je ne želimo, vendar vemo, da moramo biti vseeno pripravljeni, če bi se slučajno zgodilo, da bi do nje prišlo.

Erika Škarja, 7. razred

VOJAKI - PLANINCI

N Z D R A V O , ki je kesarna. Tam so vo-
j T O V A R I Š I in V O J A K I ! In še
opazovala, kako gredo v največji vroči-
ni plezati po skalah. Med dvema skalama
Vsako nedeljo je ob 7.30 na sporedu za-
nimiva radijska oddaja "Zdravo, tovari-
ši vojaki". Ob čistih skal, sem opazila
Spremljam jo že precej časa. Sedaj ji
je odmerjeno nekaj več časa, ker je vs-
kmetijska oddaja popoldne.
Oddaja me je takoj navdušila. V nje j
vojaki sami, njihovi poveljniki ali dru-
gi iz enot predstavljajo vojaško živ-
ljenje - prosti čas vojakov, čas urje-
nja. Ob poslušanju te oddaje sem se
seznanila z marsikatero zanimivostjo.
Tako sem zvedela, da morajo vojaki v
planinski enoti, ki se urijo v gorah,
prinesti sporočilo na točno določeno
mesto, da so pri smučanju zelo discipli-
nirani, in še marsikaj.

Dobero bi bilo, da bi mladi večkrat po-

slušali to oddajo, saj bi bilo prav, da
bi zvedeli, kako se vojaki urijo, da bi,
če bi bilo potrebno, branili našo ne-

odvisnost. Vojaki služijo dobro roko v

pest, jo da na čelo in ponosno reče:

"Zdravo, Kristina Majcen, 8. razred

sojejo, včasih pa naj odpravijo.

Ker vojake in njihovo delo. Še veliko

let opazuje, sem, ko sem bila majhna,

sanjala, da bom nekoga dan tudi jaz vo-

jak, a sem to misel že zdavnaj opustila,

V O J A K I - P L A N I N C I

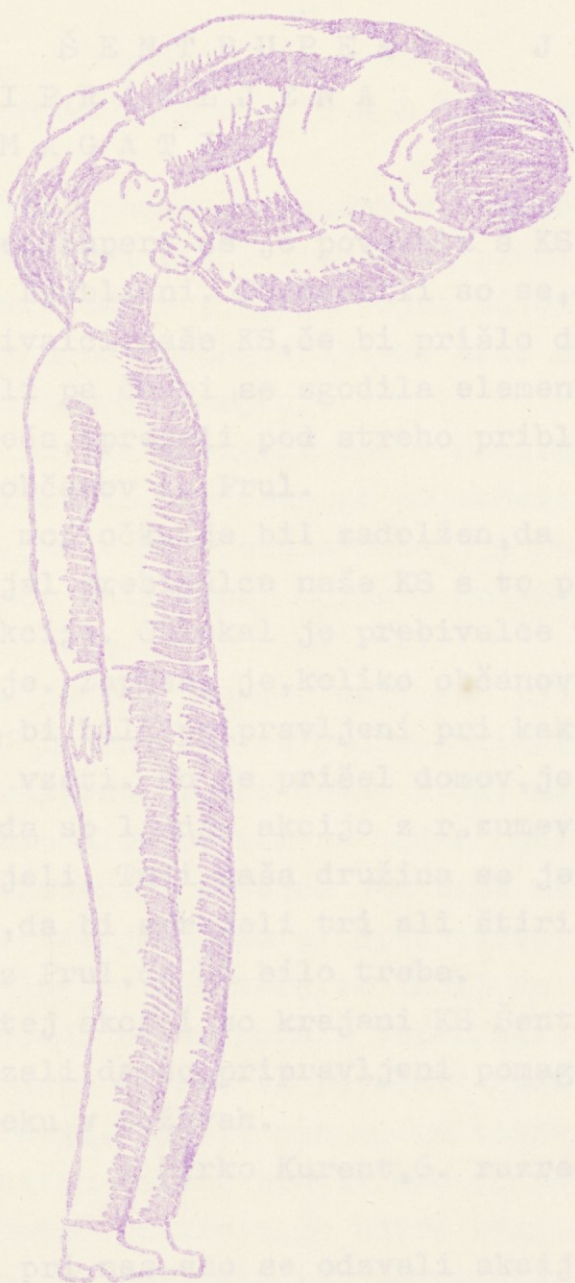
Na Bohinjski Beli je kasarna. Tam so vojaki - planinci. Velikokrat sem jih že opazovala, kako gredo v največji vročini plezat po skalah. Med dvema skalama napnejo most, po katerem potem hodijo. Ko sem šla po stopnicah, ki so narejene iz kolov, na vrh tistih skal, sem opazila kole, od katerih napnejo most. Vsak vojak ima pri sebi vrv, na katero se priveže pri plezanju. Seveda pa se tam vojaki ne urijo samo v plezanju. Hodijo tudi po nevarnih poteh, po katerih pridejo do kraja, kjer se urijo v streljanju. Tudi jaz sem že šla mimo tistega kraja, ki je blizu reke Save.

Velikokrat sem šla tudi namenoma ob žici, kjer sem lahko gledala stražarje. Bili so zelo oblečeni, čeprav je pripekalo sonce. Na ramah so nosili puške in vestno opravljali stražarsko nalogo.

Vojaki gredo velikokrat mimo nas. Včasih gredo tudi s konji. Ker sem jih velikokrat rada opazovala, posebno ko sem bila majhna, me je eden od vojakov naučil partizanskega pozdrava. Od takrat vedno pred vojaki stisnem desno roko v pest, jo dam na čelo in ponosno rečem: "Zdravo, družel!" Včasih se mi vojaki smejejo, včasih pa mi odzdravijo.

Ker vojake in njihovo delo še veliko let opazujem, sem, ko sem bila majhna, sanjala, da bom nekega dne tudi jaz vojak, a sem to misel že zdavnaj opustila, ker vem, da gredo k vojakom le fantje. Zdi se mi, da mladi fantje opravljajo težko delo, a drugače se ne bi dovolj izurili za obrambo domovine. Danjana

K S Š E ... J B
P R I ...
P O M ...

K S ... K S Pru-
le v ... so se, da bi
prebivalci ... se bi prišlo do voj-
ne ali ... se zgodila elementarna
nevarnost ... pod streho približno
800 občanov ... Prul.

Tudi ... bil sedeljen, da je so-
znano ... lice naše K S a to pomemb-
no ako ... je prebivalce vasi
Rwinje ... je, koliko občanov iz

Prul, bi ... pravljeni pri kakšni
bišl v ... prišel domov, je pove-
dal, da ... skajo z r. zunevanjem
sprejeli ... naša družina se je odlo-
čila, da ... tri ali štiri obča-
ne iz Prul ... bilo treba.

Pri tej ... krajeni K S Jentrupert
pokazali ... pripravljeni pomagati so-
človeku ...

... ko Kurec, S. razrad

Tudi ... se odavali skajji K S
in so se odločili, da bodo sprejeli eno
303. člen:

... inso veliko kvartijo. Inso tudi
V krajevni skupnosti se delovni ljud-
je in občani ter njihove organizacije
organizirajo, pripravljajo in usposab-
ljajo za ljudsko obrambo, za varstvo
in reševanje materialnih dobrin pred
vojnimi učinki in za izvrševanje dru-
gih nalog, ki so določene z zakonom,
statutom ter obrambnim načrtom občine.

... lahko o varstvenih posredih.
... bi se rada pogovarjala s vrstni-

K S Š E N T R U P E R T J E
P R I P R A V L J E N A
P O M A G A T I

KS Šentrupert se je povezala s KS Prule v Ljubljani. Dogovorili so se, da bi prebivalci naše KS, če bi prišlo do vojne ali pa če bi se zgodila elementarna nesreča, sprejeli pod streho približno 800 občanov iz Prul.

Tudi moj očka je bil zadolžen, da je seznanjal prebivalce naše KS s to pomembno akcijo. Obiskal je prebivalce vasi Brinje. Zapisal je, koliko občanov iz Prul bi bili pripravljene pri kakšni hiši vzeti. Ko je prišel domov, je povedal, da so ljudje akcijo z razumevanjem sprejeli. Tudi naša družina se je odločila, da bi sprejeli tri ali štiri občane iz Prul, če bi bilo treba.

Pri tej akciji so krajani KS Šentrupert pokazali, da so pripravljene pomagati sočloveku v težavah.

Mirko Kurent, 6. razred

Tudi pri nas smo se odzvali akciji KS in smo se odločili, da bomo sprejeli eno družino.

Doma imamo veliko kmetijo. Imamo tudi nekaj strojev. Moj oče je vojaški obveznik in če bi prišlo do vojne, bi naš moral zapustiti. Tako bi nam lahko družina iz Prul pomagala tudi pri delu. Vem, da jim delo ne bi šlo tako od rok kot nam, ki smo ga vajeni, toda prav gotovo bi nam koristili. Rada bi, da bi k nam prišla kakšna moja vrstnica, ker bi se z njo lahko o marsičem pomenila.

Čeprav bi se rada pogovarjala z vrstnico želim, da do vojne ne bi prišlo. Morda

TEKNOVANJE ZA POMAGAMO GASILCEM

Gasilci pomagajo ljudem v nesreči. Sodelujejo pri civilni zaščiti prebivalstva. Tudi v primeru vojne bi bila njihova pomoč nepogrešljiva. Zato morajo biti dobro izurjeni.

Ker je bil gasilski dom v Šentrupertu že star in pretesen, so ga začeli popravljati. Pri delu sodelujejo poleg gasilcev tudi drugi odrasli občani in učenci z naše šole.

Tako je šel pomagat tudi naš razred. Da bi delo hitreje in lažje potekalo, smo se razvrstili kot tekoč trak. Najprej je šlo hitro, potem pa vedno počasneje. Z nekaterimi sošolci sem bila na plošči. Podajali smo si opeko, eden pa jo je zlagal. Nekateri so imeli še težje delo, saj so se morali vzpenjati.

Pri delu pa smo si povedali tudi kaj smešnega. Jezili smo se na tistega, ki ni hitro delal. Ura, ki smo jo namenili za pomoč gasilcem, je hitro minila, opeka pa ni počivala, saj so prišli še učenci iz drugih razredov.

Delat smo šli še enkrat, potem pa je opeke že zmanjkalo.

Vsi občani KS Šentrupert bomo veseli, če bo gasilski dom čimprej dograjen.

Andreja Urbič, 7. razred

Alenka Kotar, 7. razred

TEKMOVANJE ZA GASILSKO ZNAČKO

V lanskem šolskem letu smo zvedeli, da bomo tekmovali za gasilsko značko. Za zlato značko so tekmovali učenci šeste, sedmega in osmega razreda, za srebrno učenci petega in četrtega razreda, ostali pa za bronasto značko. Pred tekmovanjem smo dobili liste, na katerih so bila vprašanja in odgovori. Tekmovalci za zlato značko so dobili malo drugačna vprašanja kot ostali. Te liste smo lahko imeli toliko časa, da smo se na tekmovanje dobro pripravili. Tekmovanja smo se udeležili v zelo velikem številu; iz našega razreda so tekmovali prav vsi učenci.

Končno je prišel dan tekmovanja. Najprej smo vlekli listke, na katerih so bila tri vprašanja. Vprašanja smo prebrali in nanja v mislih pripravljali odgovore. Potem smo šli pred komisijo, v kateri je bil tudi gasilec. Tisti, ki smo pravilno povedali, smo osvojili značko.

Ta značka je kvadratne oblike. V levem zgornjem vogalu je glava petelina, pod glavo pa sta dva gasilca. Pod vsem tem pa piše: Preprečujmo požare. Znanje, ki smo ga pridobili, nam bo koristilo tudi doma, saj je bolje preprečevati požare kot "zvoniti po toči".

Ker zbiram značke, mi je ta značka obogatala zbirko. Ker je bila pridobljena s trudom, mi je še posebej pri srcu.

Alenka Kotar, 7. razred

TEČAJ

PRVE POMOČI

že nekaj let imajo učenci sedmega razreda tečaj prve pomoči. Lani ga je vodil dr. Pavlin. Sestajali smo se približno dva meseca skoraj vsak drugi dan.

Razdeljeni smo bili na šest skupin. V vsaki skupini smo bili štirje učenci. Vsaka skupina je imela tudi "ranjenca". Na tečaju smo se seznanili z vrstami poškodb ter ran in o tem, kako pravilno nudimo prvo pomoč. Zvedeli smo, kako se hitro ustavijo krvavitve in kako imobiliziramo ranjenca. Najrajši sem obvezovala rane, ker se mi je zdelo to najlažje. Na tečaju smo se seznanili tudi s knjigami, ki govorijo o prvi pomoči.

Na koncu tečaja je bilo šolsko tekmovanje. Prišla sta zdravnika in nas preizkusila, koliko znamo. Potem je šla najboljša skupina na občinsko tekmovanje v Trebnje.

Znanje prve pomoči nam bo prišlo prav, če se bo zgodila prometna ali kakšna druga nesreča. Tudi v vojni potrebujejo take, ki znajo nuditi prvo pomoč. Čeprav se vojne vsi bojimo in upamo, da do nje ne bo prišlo, moramo biti nanjo vseeno pripravljeni.

Marjetka Berk, 8. razred

FRIEDRICH ANTON
FISKALIL CASOPIS

Ko smo izšli obratni dan, smo bili ne-
katere učenci razdeljeni v posamezne
skupine. Ena izmed teh je bila tudi
propagandna skupina. V njej sem bila
tudi jaz. Skupina je bila sestavljena
iz devetih deklet. Nje hiša je bila do-
ložena za tiskarno. Natisnila naj bi
posamezno številko glasila "Prosveta bo-
sede".

Dva člana smo prejela povelj za raz-
pisovanje. Ko sta se pripelala, sta po-
vedala, da glasilo bodo v tiskarni vsa ga-
nila, všla v vodo. Skupina pastrorj-
ca je bila sestavljena, da stroj ne da
na to delati. Ne vrata, ampak se je odprlo
se skupina je odšla na razpisovanje, je

307. člen:

Civilna zaščita se kot del sistema
splošne ljudske obrambe organizira na
najširših družbenih temeljih zaradi
priprav delovnih ljudi in občanov, or-
ganizacij združenega dela, krajevnih
skupnosti, samoupravnih interesnih
skupnosti, drugih samoupravnih organi-
zacij in skupnosti ter družbenopoli-
tičnih skupnosti za varstvo in reševa-
nje prebivalstva in materialnih do-
brin pred vojnimi učinki in ob naravnih
nesrečah.

Vse učence lista razpisa-
vala in poslušala, ampak jih spenjale. Ko
smo izšli, dan si najprej s zadovolj-
stvom ogledale novo številko časopisa.
Potem smo podpravile stroj, napisale,
prestavile liste ter druge v torbo in
je odpravile proti strelišču, na kate-

P R I N A S S M O
T I S K A L I Č A S O P I S

Ko smo imeli obrambni dan, smo bili nekateri učenci razdeljeni v posebne skupine. Ena izmed teh je bila tudi propagandna skupina. V njej sem bila tudi jaz. Skupinaje bila sestavljena iz samih deklet. Naša hiša je bila določena za tiskarno. Natisnili naj bi posebno številko glasila Preproste besede.

Dva učenca sta prinesla stroj za razmnoževanje. Ko sta ga prinesla, sta povedala, da jima je torba, v kateri sta ga nesla, padla v vodo. Tovarišica mentorica je bila zaskrbljena, če stroj morda ne bo delal. Na srečo nam ga je uspelo sestaviti in ko smo ga preizkusile, je delal kot po maslu. Najprej smo hotele biti zunaj na soncu, da bi se listi hitro posušili. Vendar smo takoj ugotovile, da bi nas lahko sovražniki videli. Odnesele smo vse potrebno v vežo, vrata pa zaprle. Potem se je začelo delo. Tovarišica je razmnoževala, me učenke pa smo po tekočem traku razvrščale po stopnicah, ki vodijo v zgornje prostore naše hiše. Nekajkrat nas je med delom zmotil kurir, ki je prinašal razne vesti in likovne priloge, ki so jih v posebni postojanki naredili člani likovnega krožka. Ko smo imele liste razmnožene in posušene, smo jih spenjale. Ko smo končale, smo si najprej z zadovoljstvom ogledale novo številko časopisa. Potem smo pripravile stroj, časopise, preostale liste ter drugo v torbo in se odpravile proti zbirališču, za kate-

rega nam je povedal kurir. Tudi stroj za razmnoževanje smo odnesle s seboj, ker purirja nista prišla ponj. Najbrž smo malo hitreje končale, kot so računali. Na zbirališču, ki je bilo pri neki zidanici, nas še niso pričakovali, kajti v dobrih dveh urah smo naredile nekaj čez sto izvodov časopisa. Skupaj s tovarišico mentorico pa nas je bilo šest. Bile smo uspešne in tudi stroj smo prinesle s sabo, čeprav je bil precej težak.

Dobili smo malico in imeli miting, si ogledali razstavljeni orožje, nato pa smo odšli domov. Vsem, ki smo tisti dan delale v propagandni skupini, se je zdelo delo zelo zanimivo.

Na obrambnem dnevu sem vsaj približno spoznala, kako je bilo težavno tiskanje časopisov v partizanskih tiskarnah.

Betka Možina, 7. razred

N A O B R A M B N E M D N E V U
V K U L T U R N I Š K I
S K U P I N I

Ko sem hodila v drugi razred, smo imeli obrambni dan.

Bili smo v razredu. Tovarišica je rekla, da bomo mi morali skozi tista vrata kot navadno, skozi druga vrata pa bodo šli učenci višjih razredov. Ko pa je rekla: "Lepo se obn..," je zazvonilo. Tekli smo. Kdo se bo prej obul? Kar tekmovali smo. Razvrstili smo se v dolgo kolono in tekli, čeprav nismo vedeli, kam bomo prišli. Šli smo po ozki gozdni poti. Prišli smo do potoka. Tam je bila slaba brv. Ko smo šli po njej, so nam pomagale tovarišice in tovariši, saj če ne bi bilo njih, bi kar popaдали v potok. Slednjič smo prišli na travnik. Tam so nas razdelili v skupine. Mene so dali h kulturniški skupini. Zvedela sem, da bom igrala na frulico. Tudi sošolka Metka in moja sestra Danjana ter še nekateri smo odšli v staro šupo, ki je bila blizu gozda. V njej se je zbral tudi del dramskega krožka, ki se je tam pripravljala na miting. V šupi smo sedeli na tramovih in se učili. Videli smo staro osje gnezdo, na srečo pa ni bilo v njem nobene ose več. Blizu nas so člani likovnega krožka pisali parole, pionirji in mladinci pa so jih postavljali v zemljo. Ko je bilo vaj konec, smo šli k zidanici v Kovačev hrib. Morali smo iti po strmi poti, ki je bila zelo ozka. Prišli smo na širšo pot, a smo vseeno

teško hodili, ker je bila pot kamnita, zato smo se spotikali in padali. Prišli smo na vrh, kjer so nas sprejeli s pesmijo Rastejo trave in misli. Razveselili smo se malice, a smo morali kar precej čakati, ker je bila dolga vrsta. Ko smo se najedli in napili soka, smo se še malo poigrali, kmalu pa se je začel miting. Ko je bil končan, nam je vojak pokazal orožje in tudi povedal, kako se z njim ravna.

Ko sem prišla domov, sem premišljevala, kaj vse se je zgodilo na obrambnem dnevu.

Bilo je zelo zanimivo.

Tadeja Zupan, 4. razred

O R I E N T A C I J S K I P O H O D

Zvedeli smo, da bomo imeli športni dan v obliki orientacijskega pohoda. Pred šolo smo se zbrali učenci od petega do osmega razreda. Malo nas je zeblo, ker je bila megla. Najprej smo imeli očiščevalno akcijo okrog šole in po Šentrupertu. Potem smo imeli malico, po malici pa smo se razvrstili po razredih. Vsak razred je imel svojo pot in na njej naloge. Učenci sedmega in osmega razreda smo imeli določeno pot od šole po cesti, ki vodi proti vasi Draga. Učenci sedmega razreda smo nekaj časa hodili z osmim razredom, potem pa smo se odcepili. Med potjo smo morali poiskati vprašanja, na katere smo morali odgovarjati. Seveda smo morali dobro gledati po tleh in po drevesih,

saj so bili znaki napisani s kredo ali pa označeni s kamni, z vejami, s koruzo... Opis znakov smo dobili že pri odhodu. Napak nikoli ne manjka in tudi na naši poti so bile, saj smo šli nekaj časa po drugi poti, kot bi morali. V načrtu je bilo, da bi morali najti tri pisma, mi pa smo le dve. Pisma so bila skrita na veji, pod opeko, pod kamnom, v grči in še kje.

Na koncu pa smo se zbrali na Dobu. Tam so predstavniki posameznih skupin opisali pot, prebrali vprašanja in odgovore. Imeli smo tudi kratek miting, kjer smo nastopali s petjem in recitacijami, potem pa nam je tovariš Aleksander Ravnikar pripovedoval o napadu na Dob in o dogodkih iz NOB, ki jih je sam doživljal. Potem smo šli domov. Precej so nas bolele noge. Premišljevala sem, kako utrujeni so bili šele borci med NOB, ki so bili včasih podnevi in ponoči na pohodu, mi pa le dobre štiri ure. Ta dan je bil prijeten in poučen, saj smo izvedli spet nekaj novega.

Andreja Urbič, 7. razred

PIONIRSKO SAMOUPRAVLJANJE

Tudi pionirji poznajo samoupravljanje. Ob začetku šolskega leta s socialno-razvijalnim mentorjem sestavijo programske delice, na pionirskih sestankih skupno načrtujejo aktivno, potem pa preneseno delo v posebne razredne skupnosti in prilagodimo starosti.

Boljši učenci pomagajo slabšim pri učenju, aktivno sodelujejo pri oblikovanju dela pri posameznih krožkih. Naša šola samoupravljanja pa je tudi pri

DRUŽBENA SAMOZAŠČITA

310. člen:

Varstvo neodvisnosti in nedotakljivosti države, ustavne ureditve, bratstva, enotnosti ter enakopravnosti jugoslovanskih narodov in narodnosti, samoupravnih pravic človeka in občana v združenem delu in na drugih področjih ter drugih pravic in svoboščin človeka in občana, družbene lastnine in premoženja ter zagotavljanje osebne in premoženjske varnosti občanov in nadaljnjega družbenega razvoja je kot družbena samozaščita pravica in dolžnost občanov, organizacij združenega dela in drugih samoupravnih organizacij in skupnosti, družbenopolitičnih in drugih družbenih organizacij, društev ter družbenopolitičnih skupnosti.

...je, navažajo na saloga, ki jih bodo ...
...izpolnjevali, ko bodo odrasli in se tako ...
...stavlja za ne hitrejši razvojni delo.

P I O N I R S K O

S A M O U P R A V L J A N J E

Tudi pionirji poznamo samoupravljanje. Ob začetku šolskega leta s sodelovanjem mentorjev sestavimo programe dela, na pionirskih sestankih skupno načrtujemo akcije, potem pa prenesemo misli v posamezne razredne skupnosti in prilagodimo starosti.

Boljši učenci pomagajo slabšim pri učenju, aktivno sodelujemo pri oblikovanju dela pri posameznih krožkih. Mala šola samoupravljanja pa je tudi pri šolskem športnem društvu, saj najbolj sposobni sami vodijo posamezne dejavnosti.

Tudi solidarnost dobro poznamo. Radi sodelujemo v prizadevanjih za lepši kraj. Tudi pri referendumu za podaljšanje samopriskpevka za šolstvo in komunalne dejavnosti smo se trudili, da bi čimveč ljudi glasovalo ZA; veseli smo bili uspešnega izida. Spomnimo pa se tudi otrok, ki nimajo takšnih pogojev za šolanje, kot jih imamo v Jugoslaviji. Po svojih močeh tudi sodelujemo pri obujanju tradicij NOB - predlagamo srečanja z borci, večkrat očistimo pri spomeniku padlim, ne da bi nas na to kdo opozoril, bili smo pobudniki odkritja spominske plošče zaslužnemu rojaku prof. dr. Pavlu Lunačku, v prihodnje pa se bomo spomnili narodnega heroja Ilija Popovića.

Čeprav smo še mladi, se ob pomoči mentorjev navajamo na naloge, ki jih bomo izpolnjevali, ko bomo odrasli in se tako trudili za še hitrejši razvoj naše družbe. Jelka Gregorčič, 7. razred

JAVNO OCENJEVANJE

Tudi na naši šoli javno ocenjujemo vedenje. To storimo, ko imamo razredno uro.

Javno smo ocenjevali že v nižjih razredih. Najprej učenci predlagamo, kdo naj bi imel vedenje vzorno in kdo manj primerno. Ostali pa imajo oceno iz vedenja primerno. Javno ocenjevanje vedenja se mi zdi zelo dobro, saj lahko vsak učenec pove svoje mišljenje in pripombe. Potem pove mnenje razrednik. Potem pa se o našem vedenju pogovarjajo še na sestanku učiteljskega zbora.

Ko ocenjujemo vedenje, upoštevamo pri vzornih: pomoč slabšim, sodelovanje pri krožkih, učni uspeh, odnos do tovarišev in starejših, vedenje izven šole. Za manj primerno vedenje upoštevamo razne kazni, slab učni uspeh, nepravilen odnos do sošolcev, učiteljev in starejših, prestopke - kraje, pretepanje, alkohol...

Mnenje učencev je pri ocenjevanju največjega pomena. Marsikateri učenci pri sodijo sebi nižje vedenje, ker vedo, da sošolci vedo za njihove nepravilnosti. Včasih pa je vendarle potrebno, da tudi učitelj na kaj opozori, posebno razrednik. Z njegovim mnenjem se navadno strinjamo.

Javno ocenjevanje je zelo koristno, saj je ocena, ki jo dajo sošolci, zelo pomembna.

Mimi Lamovšek, 7. razred

MOJCA PRIJATELJICA
TUDI V NAŠEM KRAJU
SE JE MED NOB KOVALO
BRATSTVO JUGOSLOVAN-
SKIH NARODOV

Med NOB so bili vsi jugoslovanski nardo-
di zelo povezani med seboj, sicer ne bi
zmagali.

Na spomeniku padlim v našem kraju so
vpisane številne žrtve iz našega kraja.
Pred spomenikom pa je še posebno obe-
ležje, na katerem so zapisani padli borci
XIII. proleterske brigade. Ta briga-
da je z našimi borci sodelovala tudi
pri napadu na belogardistično postojan-
ko 1. maja 1943. Takrat je med drugimi
padel tudi borec XIII. proleterske na-
rodni heroj Ilija Popović.

Na letošnjem obrambnem dnevu nam je bo-
rec tovariš Sandi Ravnikar povedal ne-
kaj spominov na heroja Popovića. Dejal
je, da je bil pogumen borec in dober to-
variš. Pripovedoval nam je tudi, kako je
zvedel za njegovo smrt.

Na pionirskem sestanku smo se dogovori-
li, da bomo v bližini prostora, kjer je
padel narodni heroj Ilija Popović, po-
stavili spominsko opeležje.

in se rada smeji.

Tudi cvet je Mojca Lokar, 7. razred

se dobro uči,

povzhu vsega je -

klepetava kar sa tri.

Kristina Najcen, 8. razred

M O J A P R I J A T E L J I C A

Na desetem srečanju dopisnikov v Ljubljani sem spoznala učenko 8. razreda Nevenko Stanić, pri kateri sem tudi stanovala.

Stanuje v bloku. Stara je štirinajst let - enako kot jaz. Doma je iz Vojvodine. Njeni starši živijo na kmetiji, kamor gre tudi sama rada. Od domačih živali ima najraje konje, zato sem jo povabila k nam na kmetijo.

V Ljubljano je prišla zato, ker je dobil njen oče tam službo. Naučila se je slovenskega jezika in sedaj tekoče govori slovensko; tudi slovnica ji ne dela težav. Piše tudi v cirilici. Doma govorijo srbohrvaško, kar me ni prav nič motilo. Ko govori slovensko, se skoraj ne pozna, da ni Slovenka; tudi jaz sem to komaj opazila.

To, da moja nova prijateljica ni Slovenka, me še malo ne moti in bi rada, da bi se kmalu spet videli.

Želim tudi, da se ne bi preselila nazaj v Srbijo.

Prijateljico Nevenko imam,
ki sive ima oči.

Štirinajst let je stara
in se rada smeji.

Tudi cvetje neguje,
se dobro uči,

povrhu vsega je -
klepetava kar za tri.

Kristina Majcen, 8. razred

MOJ OČE JE HRVAT

Mojemu očetu je ime Ivo. Doma je iz kraja Milnici na Hrvatskem.

Pri vojakih je bil v Strumici v Makedoniji. Tam je imel več prijateljev. Med njimi so bili tudi Slovenci. Ko se je moj oče z njimi pogovarjal, da bi šel po odsluženju vojaškega roka rad v službo, mi je eden od njih obljubil, da mu bo preskrbel službo v Ljubljani v Litostroju.

Tisti prijatelj je šel domov pet dni prej kot moj oče. Oče ga je potem poiskal v Ljubljani. Nekaj časa je pri njem tudi stanoval. Čez štiri dni je že šel delat v Litostroju in še danes dela v tej tovarni. Na delo se vsak dan vozi s posebnim avtobusom.

Moj oče govori skoraj vse slovensko. Če se včasih zmoti in pove kakšno besedo po hrvatsko, ga vseeno razumemo. V Sloveniji si je moj oče zgradil dom, v katerem je s svojo družino srečen. Vsako leto obišče tudi svoj rojstni kraj.

Renata "ago, 4. razred

S S O L I D A R N O S T J O
G R A D I M O
L E P Š O P R I H O D N O S T

Po drugi svetovni vojni je bila naša država še dokaj zaostala, sedaj pa se naglo razvija. Jugoskovanski narodi so prispevali, da se država enakomerno razvija, da so razviti tudi manjši in odročnejši predeli naše domovine. Včasih so naši starši trpeli pomanjkanje, sedaj pa pomislim z grenkobo v srcu, kako kruh leži za vsakim vogalom. Mladi smo že razvajeni. Prav bi bilo, da bi pomislili, ko vržemo kruh v kanto, da morda tisti trenutek nekdo na drugem koncu sveta umira od lakote. Takšnim ljudem je treba pomagati, zato tudi pionirji vsako leto sodelujemo v solidarnosti z manj razvitimi deželami. Tako smo letos kupovali novoletne vizitke in nalepke, da bi s tem pomagali. Slovenski pravek pravi: Vemo, da so nam tudi druge države pomagale v razvoju, zato tudi mi njim pomagamo; zavedamo pa se tudi tega, da s solidarnostjo gradimo svet za lepšo prihodnost.

Mojca Lokar, 7. razred

Mojca Lokar, 7. razred

Učenci smo veseli, da lahko pomagamo pri raznih solidarnostih, saj si s tem krepimo vez prijateljstva med narodi.

Mimi Lamovšek, 7. razred

Mimi Lamovšek, 7. razred

Jugoslovanski narodi so takoj po vojni spoznali, da brez skupne solidarnosti ne bomo mogli obnoviti naše porušene domovine. Združili so se v enoten narod in kmalu so bili vidni uspehi. Še vedno se Jugoškavija vidno in lepo razvija v mlado socialistično državo- Tudi mi mladi se moramo tega zavedati, saj moramo tudi mi priskočiti na pomoč za našo lepšo prihodnost. Ne smemo pa gledati samo nase. Pogledati moramo malo tudi izven naših meja. Če bomo pogledali dovolj daleč, bomo kmalu spoznali Afriko - deželo, polno zatiranja, izkoriščanja, revščine in nasprotij. V šoli vsako leto organiziramo solidarnostno akcijo za otroke Afrike. Če imamo le malo srca, moramo tudi mi nekaj prispevati zanje. Slovenskâ pregovor pravi: "V slogi je moč." Če bi vsak nekaj dal za to solidarnostno akcijo, bi počasi in skupno zgradili otrokom Afrike lepšo prihodnost. Zato naj se naše geslo glasi: "S solidarnostjo gradimo lepšo prihodnost za vse ljudi sveta!"

Alenka Kotar, 7. razred

Mislím, da je pomoč nerazvitim zelo potrebna, saj tako dobijo neko tolažbo, ko vidijo, da so še ljudje, ki so njihovih mnenj.

Zvonka Tišina, 7. razred

ARMADA,
TO SMO MI VSII
DOMOVINA SE BRANI S LJUBENIJO
LJUDSKA OHRANBA
DIVINA BAVIČKA
DROBNA SAMOŽALOST
NAŠA BOLJNEPOST

PREPROSTA BESEDE

GLASILO NOVINARSKINA KROVKA
OSNOVNE ŠOLE BENTRIKURE

Solsko leto 1978/79.
leto XI, številka 2

Likovna priloga so pod vodstvom mentorice
ravnateljice šole naredili člani

ŽIVE NAJ VSI NARODI,
KI HREPENE DOČAKAT'DAN,
KO, KODER SONCE HODI, na Zepan, Mini
PREPIR IZ SVETA BO PREGNAN, Tisina,
KO ROJAK in Kristina Majcen
PROST BO VSAK,
NE VRAG, LE SOBED BO MEJAKI

FRANCE PREŠEREN

A R M A D A ,
T O S M O M I V S I I

DOMOVINA SE BRANI Z LJUBEZNIJO

LJUDSKA OBRAMBA

CIVILNA ZAŠČITA

DRUŽBENA SAMOZAŠČITA

NAŠA SOLIDARNOST

P R E P R O S T E B E S E D E

GLASILO NOVINARSKEGA KROŽKA
OSNOVNE ŠOLE ŠENTRUPERT

šolsko leto 1978/79
leto IX. številka 2

Likovne priloge so pod vodstvom mento-
rice Ivanke Konestabo naredili člani
likovne ga krožka

Uredniški odbor: Damjana Zupan, Mimi
Lamovšek, Alenka Kotar, Zvonka Tišina,
Andreja Urbič in Kristina Mažcen

Mentorja: Danica in Jože Zupan

Naklada: 150 izvodov